

[Kirkeministeren.]

givelse — og bad mig om at lade foranstalte en saadan Afstemning blandt Menighedsraadsmedlemmerne Landet over. Dertil svarede jeg nej. Derefter foranstaltede Menighedsraadsforeningen altsaa denne Afstemning. Enhver, der var interesseret i at gaa imod Ansættelsen af kvindelige Præster, maatte være interesseret i at afgive sin Stemme. Men ikke blot paa dette subjektive Skøn bygger jeg min Slutning. Jeg bygger den tillige paa noget objektivt, nemlig paa, at dengang denne private Afstemning blev foretaget, da Stemmesedlerne blev udsendt til Menighedsraadene, var der adskillige grundtvigske Præster Landet over, som i stedlige Dagblade opfordrede Menighedsraadene til at lade være med at udfylde Stemmesedlerne, til simpelt hen at lade dem gaa i Papirkurven. Det vilde være ejendommeligt, om det skulde være det ærede Medlems Meningsfæller, der havde fulgt denne Opfordring, saa vilde det ærede Medlems Meningsfæller i hvert Fald have læst Avisen, som en vis Mand læser Bibelen. Denne Afstemning havde i øvrigt — dette være bemærket — meget tydelige Mangler. Den havde saaledes den Mangel, at man ikke rundt om til Menighedsraadene udsendte nøjagtigt det Antal Stemmesedler, som svarede til Medlemmernes Antal i de enkelte Raad. Jeg mener, at dette er en virkelig alvorlig Anke at rette mod Menighedsraadsforeningens Afstemning; der er for mig forelagt Eksempler paa, at Menighedsraadene har modtaget flere Stemmesedler, end der er Medlemmer i de paagældende Menighedsraad. Men Afstemningen siger under alle Omstændigheder, at dette Spørgsmaal er et Spørgsmaal, som vi, selv om vi havde en Kirkeforfatning i dette Land, i det lange Løb ikke kunde komme uden om.

Det maatte dog være Meningen, dersom vi havde en Kirkeforfatning, at denne Kirkeforfatning skulde forvaltes paa demokratisk Vis, og naar Menighedsraadene for 20 Aar siden siger nej med syvfoldig Overvægt og nu i 1947 med en meget mindre Majoritet, der maaske ikke engang er en Majoritet, er det klart, at vi selv under en Kirkeforfatning inden længe vilde faa dette Spørgsmaal ført frem. Og jeg vil gerne her, da Spørgsmaalet om Rigsdagens Stilling er bragt frem, have Lov til at sige, at jeg ser ikke, hvad der hverken i den foreliggende Sag eller i tidligere Sager, der har foreligget til Behandling i den danske Rigsdag, berettiger til de hede Ønsker om en Kirkeforfatning. Vi behøver blot at gaa over paa den anden Side Øresund, til Sverige, hvor man har en

fuldt udbygget Kirkeforfatning. I dette Land har man en langt, langt mere dybt-gaaende Splittelse inden for Kirkefolket, end vi nogen Sinde har haft her i Danmark, og end vi vil faa det om dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Krarup hævdede som sin Opfattelse, at Folkekirken Dage skulde være talte. Jeg vil gerne have Lov til at erklære den danske Folkekirke min uforbeholdne Kærlighed, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører for den socialdemokratiske Gruppe (H. P. Johansen) gjorde det. Men netop i Kraft af min Kærlighed til den danske Folkekirke er jeg overbevist om, at der ikke her vil ske nogen Skade — man kan beklage Enkeltheder, det har jeg gjort, jeg har ønsket Loven affattet med større Hensyntagen til dem, der ikke ønskede Ændringen. Jeg vil blot minde det ærede Medlem om, at den Udtalelse, at Folkekirken Dage var talte, hørte man ogsaa fra hele den reaktionære Del af Gejstligheden i 1868, da Valgmenighedsloven blev vedtaget; da sagde saa at sige alle Bisper og et langt, langt større Flertal af Folkekirken Præster end det, der nu melder sig til Modstand mod denne Lov; at det, der skete, var saa revolutionært, at det vilde betyde, at Folkekirken Dage var talte. Det er min Tro og mit Haab, at den danske Folkekirke, som har levet under saa fredelige Vilkaar, som den har gjort det hidtil med Hensyn til Forholdene indadtil, maa blive bevaret og leve i dette Land i lang Tid ud i Fremtiden, og at den maa faa Lov til at bevare sit Liv lige saa frit, som den har gjort det i disse mange Aar; der er da ingen Tvivl om, at saa skal vi nok undgaa de Splittelser, man har i Kirkeforfatningslandet Sverige, og saa skal den danske Folkekirke stadig komme til at gøre en Gerning i Danmark. Der er nu noget om, at det, der er Aand, skal have Lov til at gro i Frihed.

Jeg vil saa lige til det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) sige, at min Henvi- sning til Menighedsraadene om Afstemningerne, der var fra min Side ikke tænkt som en kirkepolitisk Udtalelse, det var en Referering af facts.

P. A. Poulsen: Det synes mig, at den højtærede Kirkeminister kom lidt let til den Slutning, at de, der ikke stemte, var Tilhængere af, at vi skal have kvindelige Præster. Jeg tror, Forholdet netop er saadan, som ogsaa den højtærede Kirkeminister fremhævede, at da det blev publiceret i Bladene, at man kunde lade denne Sag gaa i Papirkurven, var der mange Stemmesedler, som gik i Papirkurven, og jeg har